

STORM

◆ TAMMI ◆

Sisters

KUOHUVA
MAAILMA
MINTIE
DAS

MINTIE DAS

STORM
Sisters KUOHUVA
MAAILMA

Suomentanut Marja Helanen

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Kaikille tyttömerirosvoille
– *menneille, nykyisille ja tuleville*

Copyright © 2014 Rovio Entertainment Ltd.

Written by Mintie Das

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced
or transmitted in any form or by any means without
written permission from the copyright holders.

Graafinen suunnittelu: Laura Lyytinen ja Riikka Turkulainen

Kartta: Terhi Haikonen

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi, 2016

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-8494-0

Merellä olemme vapaita.

*Vapaita olemaan oma itsemme, vapaita menemään
minne huvittaa, vapaita puhumaan suun puhtaaksi.
Meitä ei vähätellä sukupuolen eikä ihonvärin vuoksi.
Täällä olemme samanarvoisia.*

*Sen vuoksi tahdomme elää merellä.
Samalla tavalla kuin esivanhempamme.*

*Historiankirjat eivät meitä muista. Niissä uskotellaan,
etteivät tytöt ole älykkäitä, urheita eivätkä voimakkaita.
Me kerromme tarinamme osoittaaksemme,
että juuri sellaisia me olemme. Ja mikä tärkeämpää:
kerromme tarinamme osoittaaksemme, että niin olet sinäkin.*

MAAILMA

Raquel

MADRID

MADRID

CHARLOTTE

TOBAGO

Charlie

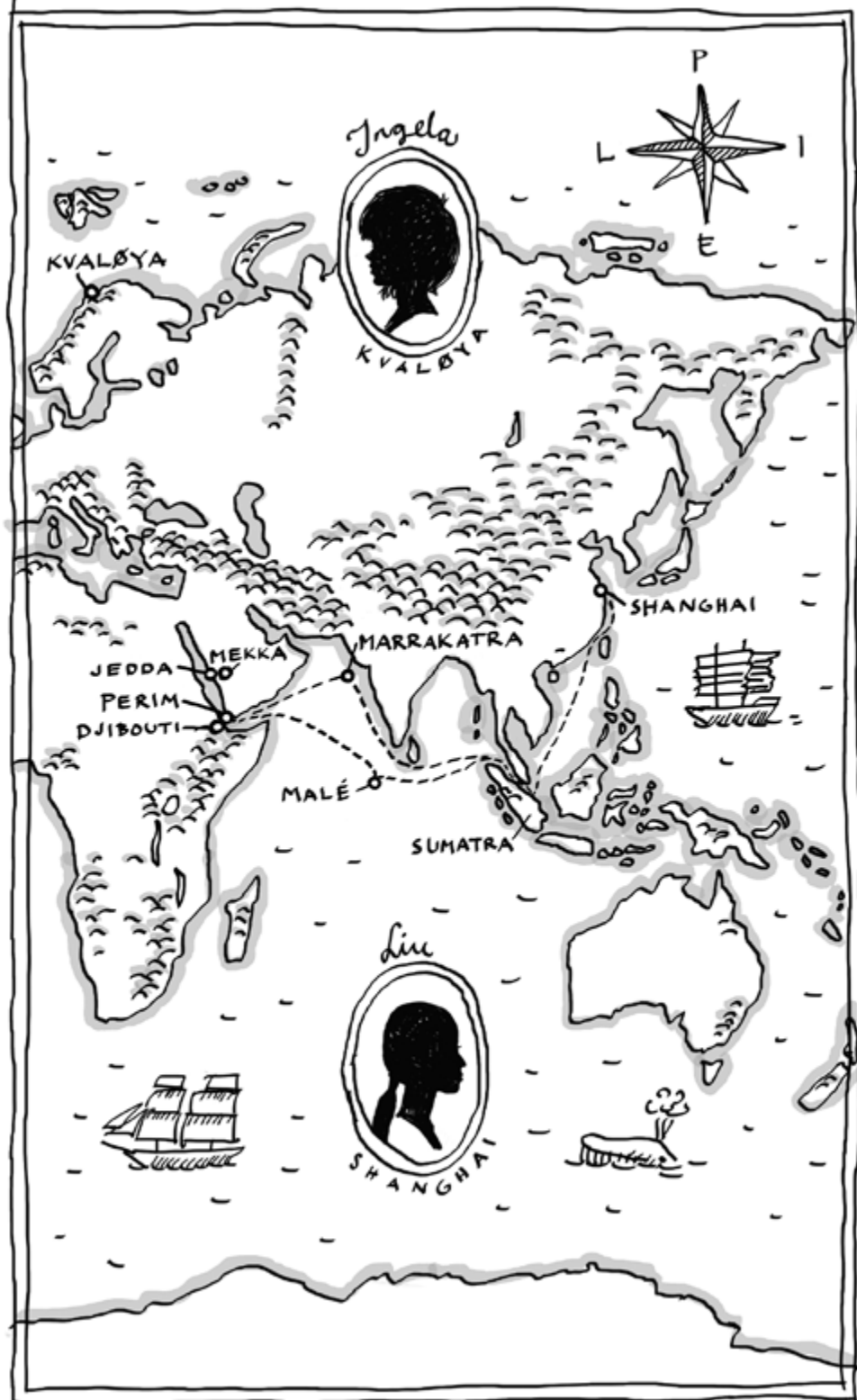
CHARLOTTE

Sadie

TOBAGO

LAIVAN LOKIKIRJA (ELI LOKKI)

Rakas päiväkirja, (Hups! Pitääkin muistaa, ettei tämä ole päiväkirja, muuten Charlie pillastuu!)

Rakas laiva,

olemme noin päivän matkan päässä Shanghaisista, sillä Liu on menossa tapaamaan isäänsä. Ei hän oikeasti halua isäänsä nähdä, mutta hänen täytyy pyytää – tai rukoilla – että saamme edelleen käyttää tämän laivaa. Liu on jo niin hermona, ettei hänellä ole pysynyt ruoka sisällä eilisen jälkeen. (Täytyy tosin myöntää, että meillä kaikilla on hieman huono olo syötämme kokonaisen viikon Sadien sörsseleitä).

Toivottavasti Shanghain torilta löytyy kurkkua. Teen siitä Liulle maistuvan salaatin (raukkaparan täytyy toden totta syödä) ja loput laitan sitten silmilleni. Tummat silmänaluset saavat minut näyttämään pesukarhulta. Painajaiset eivät vain ota lopuakseen. Näen niitä välillä päivälläkin. Saman jutun yhä uudestaan. Kasvottoman miehen, joka survaisee miekkansa papaan...

Tein sen taas! Parasta pysytellä laiva-asioissa. Tässä siis kaikki tylsät faktat:

AIKA: Heinäkuu (vai onko jo elokuu?)

SIJAINTI: 38°53,6'N, 08°48,6'E (kysyn Liulta)

KESKINOPEUS: 5,2 solmua

TUULI: E, 10–18 solmua (Ingelan mielestä tänään oli helppoa kiipeillä mastoissa)

SÄÄ: Osittain pilvistä – kutrini tulevat hulluiksi tässä kosteudessa.

Pusuja, laiva! (Harmi, ettemme voi antaa sinulle nimeä. Liu kieltää meitä kiintymästä sinuun liikaa siltä varalta, että hänen isänsä pakottaa meidät luopumaan sinusta.)

Raquel ♡

He soutivat ääneti. Kasvava kuu ei juuri valaissut, mutta vesillä heidän oli aina helpompi olla. Jopa pimeässä, syvässä vallihaudassa, joka johti Kiellettyyn kaupunkiin.

He noudattivat Charlien pitelemän kirjeen tarkkoja ohjeita ja tulivat vihdoon Shanghain vanhaakaupunkia ympäröivän, viiden kilometrin pituisen muurin itäportille. Vaikka tiilimuuri oli leveä ja korkea, lähes kymmenmetrinen, itäportti oli pieni ja ahdas holvi, josta soutuvene hädin tuskin mahtui.

”Käännä perää vasemmalle, niin melon sisään portista”, Charlie kuiskasi Raquelille.

Kiikkerä vene osui tiiliseinämän oikeaan laitaan, mutta onnistui ahtautumaan tiukasta solasta. Portista päästyään tytöt kyyristyivät. Joka ikinen vanhaankaupunkiin tunkeutuva ulkomaalainen vangittiin oitis. Kirjeessä vakuutettiin, ettei muurin sisäpuolella olisi vartijoita, mutta Raquel teki silti kiireesti ristinmerkin, kun ketään ei todellakaan näkynyt.

Charlie osoitti suurta kivikkopuutarhaa heidän edessään. ”Pitää varmaan mennä tuonne.” He lakkasivat melomasta ja antoivat veneen lipua rantaan. Charlien varsisaapas upposi ruohoon, joka oli pehmoista kuin nukkamatto, ja hänen sydämensä pomppasi kurkkuun. Hän oli saanut aamulla nimettömän kirjeen, jossa ohjeistettiin tarkasti tämä salamyhkäinen retki. Charlie ei ollut ehtinyt harkita, mitä siitä seuraisi, mutta kun he nyt hiipivät bambusillalle, hankkeen vaarallisuus alkoi valjeta.

Kaiken lisäksi hän oli raahannut mukaansa Raquelin. Normaalioloissa Charlie olisi valinnut rauhallisen, kylmäpäisen Liun, mutta koska tämä oli isänsä puheilla, hänen oli pitänyt tyytyä Raqueliin. Raquel oli kielitaitoinen ja ymmärsi ihmisiä jollain kuudennella aistilla, mikä vuoksi hänen lempinimensä olikin *Embajador*, diplomaatti. Raquel alkoi myös olla pahuksen hyvä *panchissa*, Stormien vanhassa tikaritaistossa.

Kaikki Stormit alkoivat jo lapsina opetella panchia, tehokasta taistelulajia, jossa käytettiin veitsiä. Sen tähden Raquel olikin kätkenyt kupeilleen heittoveitsiä ja tikarei-

ta, joista kallisarvoisin oli Skotlannista. Ne kaikki olivat kevyitä, ja niiden yksi- tai kaksipuoliset terät olivat juuri sopivan mittaisia tuikattavaksi piiloon vaatteiden alle. Veitset olivat myös tappavan tehokkaita paikoissa, joissa ei mahtunut heiluttelemaan miekkaa. Raquelista tuntui, että nuo aseet saattoivat tulla tänä iltana tarpeeseen.

Charlie hyppäsi koristekarppilammen yli ja hypisteli vaistomaisesti helmeä, joka riippui ohuessa hopeaketjussa hänen kaulassaan. Oikeastaan hän inhosi koruja, mutta tämä yksinkertainen kaulakoru oli poikkeus. Hän oli saanut sen isältään sinä päivänä, kun äiti oli hylännyt heidät. Kymmenen vuotta myöhemmin Charliella oli koru kaulassaan sinä päivänä, kun hän menetti isänsä, eikä hän ollut ottanut sitä pois hetkeksikään sen jälkeen, yhteentoista kuukauteen. Charlie oli jopa alkanut uskoa, että kaulakoru toi hänelle hippusen onnea, mutta sitä hän ei ikimainmassa olisi myöntänyt ääneen, jottei vain olisi kuulostanut yhtä taikauskaiselta kuin Raquel. Charlie sujautti ketjun paitansa alle. Hänellä oli tunne, että tänä yönä he tarvitsivat kaikki mahdolliset onnenamuletit.

”Taitaa olla paras, että sinä hoidat tämän.” Raquel väistyi syrjään, kun he tulivat suureen, jyrkkään kivikko-puutarhaan. Korkeakorkoisilla saappaillaan hän ei ikinä pystyisi kapuamaan sen huipulle.

Charlie silmäili Raquelin jalkineita. ”Minähän kielsin sinua panemasta noita pökölöitä jalkaasi!” hän sihahti.

Raquel polkaisi ruohoa korkeakorkoisella saappaallaan. ”Minun ei ole yhtä helppoa esittää poikaa kuin näköjään sinun, Charles! Tarvitsen lisävarusteita!”

Aina kun he sonnustautuivat toiseen olomuotoonsa, Pireteiksi, vaarallisiksi tyttömerirosvoiksi, he käyskentelivät avoimesti ilman saattajaa ja herättivät niin paljon huomiota kuin suinkin. Hehän olivat keksineet Piretet juuri siksi, että voisivat tehdä sellaista, mitä tytöt eivät yleensä kaikkien nähden uskaltaneet tehdä. Mutta kun he halusivat pysyä huomaamattomina, oli paras naamioitua miehiksi, sillä naiset olivat joka puolella maailmaa vain riistaa, saalista tai leluja. Miehet taas saattoivat vaikka tappaa herättämättä sen kummempaa ihmetystä.

Pitkien raajojensa ja olemattomien lanteittensa ansiosta Charlien oli helppo sonnustautua pojaksi. Matalissa merirosvosaappaissaan ja likaisissa polvihousuissaan hän pystyi leikiten esittämään tuiki tavallista heppua.

Viisitoistavuotias Raquel puolestaan oli todettu virallisesti tuuman verran lyhyemmäksi kuin yksitoistavuotias Ingela, ja hänen siro vartensa ja kehittyvät tiimalasikurvinsa oli paljon vaikeampi kätkeä kuin Charlien sorja olemus. Siitä hyvästä Raquel käytti saappaita, joissa oli kahden toista sentin korot ja jotka olivat muotia tuon ajan pienikokoisten ylhäisöherrojen keskuudessa. Saappaat eivät olleet järin käytännölliset liikkumiseen, tässä tapauksessa jyrkän kivikkopuutarhan kapuamiseen keskellä Shanghain Kiellettyä kaupunkia. Aatelismies, jolta Raquel oli jalkineet ryöväntynyt, oli lojunut maassa ympäröiväissään, kun häneltä ujutettiin saappaat jalasta. Korkeat korot antoivat Raquelille sentään ”poikapituuden” (termille ei Sadien mukaan löytynyt tieteellistä selitystä, joten hän motkotti Raquelille sen käytöstä).

Charlie tähyili kivikon korkeinta kohtaa. Pikku Ingela, joka toivottavasti parhaillaan veteli laivalla hirssiä, oli heistä viidestä luontaisin kiipeilijä, mutta vahvojen pohkeitensa ja luonnostaan lihaksikkaitten käsivarsiensa ansiosta Charliekin oli tarpeen vaatiessa kelpo kapuja.

”Taidat pitää Sadien sapuskoista enemmän kuin viitisit myöntää”, Raquel kiusoitteli tuupatessaan Charlieta kivien päälle. ”Painat tonnin.” Hän pyyhki otsaansa kämmenselällä.

”Pyh! Mistä vetoa, että pääsen tonneineni täältä pois paljon liukkaammin kuin sinä noilla koreilla prinsessa-saappaillasi!” Charlie työnsi jalkansa kivenkoloon ja hilautui ylemmäs. Hän katsoi alas Raqueliin ja kuiskasi: ”Tämä käy sukkelasti. Minun ei tarvitse kavuta huipulle saakka. Sen verran vain, että näen soihdun.” Charlie kiipesi vai-vattomasti tukevalle kivelle, jonka päältä hän näki ympärillä levittyvän maaston lintuperspektiivistä. Ilmassa leijui liljojen ja kirsikankukkien tuoksu. Pimeässäkin oli ilmi-selvää, että Yuyuan-puisto paviljonkeineen, puroineen, pihoineen ja valtavine, vanhoine puineen oli huikaiseva paikka. He eivät kuitenkaan olleet tulleet katselemaan nähtävyyksiä. Charlie kääntyi hitaasti, kunnes huomasi sytytetyn soihdun, ja laskeutui kiireen vilkkaa kivikosta Raquelin luokse.

”Meidän pitää päästä toiselle puolelle. Lohikäärme-muurille. Tule perässä.” Charlie ja Raquel riensivät eteen-päin niin ääneti kuin pystyivät. Sirkkojen sirinää lukuun ottamatta puisto oli pelottavan hiljainen. Jopa kevyim-mätkin askelet tuntuivat kajahtelevan maassa. Charlien

yllätykseksi Raquel pysyi hänen vauhdissaan naurettavista jalkineistaan huolimatta.

Lohikäärmemuurille tullessaan he näkivät pienen, viitään kääriytyneen kiinalaisnaisen seisovan soihtu kädessä. ”Luulin, että siellä tulla koko norsulauma. Miten kaksi tyttö voi pitää noin paha meteli?” Nainen tarkasteli heitä tuimasti. ”Ja miksi kaksi, vaikka kirje sanoo yksi?”

”Siinä ei sanottu, että minun pitää tulla yksin. Arvelin myös, että voin tarvita tulkkia.” *Enkä todellakaan olisi uskaltanut ryhtyä tähän yksin.* Charlie katsoi parhaaksi olla sanomatta ajatusta ääneen. Naisen haukankatse teki selväksi, että jos hän vaistoaisi pelonhäivähdyksenkin, hän ei päästäisi heitä sen pitemmälle. Charlie oikaisi ryhtinsä ja pyyhkäisi punaiset hiuksensa kasvoiltaan. Heillä ei ollut turvanaan muuta kuin tuo nainen.

Nainen kohotti kulmaansa. ”Puhutko kiinaa?” hän kysyi ihme kyllä moitteettomalla espanjalla.

Raquel karaisi kurkkunsa. ”En yhtä hyvin kuin sinä minun kieltäni, mutta osaan sitä jonkin verran”, hän vastasi, ja hänen sanansa kuulostivat hyvältä shanghainkiinaksi.

Charlie hymyili. Hänen ratkaisunsa alkoi totta tosiaan osoittautua mainioksi. Hän oli hylännyt Sadien, joka luotti ihan liikaa kirjaviisauteensa, sekä Ingelan, joka oli täysin arvaamaton, ja valinnut mukaansa Raquelin.

Nainen nyökkäsi hieman. ”Pukee nämä. Ja pitää kiire. Vartijan tauko kohta loppu.” Hän ojensi tytöille samanlaiset harmaat kaavut kuin hänellä itsellään oli yllään. ”Ulko-maalainen ei turvassa minne me menee. Varsinkaan ulkomaan tyttö. Vaikka tyttö luulee että näyttää ulkomaan

prinssi liika korkeet saappaat jalassa.” Nainen sammutti soihdun ja kääntyi. Raquel hymyili hänelle nolona, mutta naiselta ei herunut hymyä. Tytöt pukivat viittansa ja riensivät naisen perään.

”Shhh!” nainen sähähti ja nosti terävän etusormensa huulilleen. ”Niin kuin hiiri, ei norsu! Muuten herää koko kaupunki!”

Charlie ja Raquel nostelivat jalkojaan ja varoivat jopa hengittämästä, jotteivät vain pitäisi liikaa melua. He tulivat viimein toiselle portille, joka oli vastapäätä sisääntuloporttia, ja ylittivät sillan, jonka toisella puolella seisoi neljä aseistettua vartijaa pareittain sillan molemmin puolin.

Tytöt jähmettyivät aloilleen.

”Pikku askel niin kuin minä. Ei iso ulkomaan loikka. Ja pää alas!” nainen sähisi.

Tytöt noudattivat esimerkkiä eivätkä uskaltaneet nostaa katsettaan hipsiessään naisen perässä. Yksi vartijoista huikkasi, ja nainen pysähtyi äkisti. Raquel lateli ääneti kaikki pyhimykset, jotka suinkin muisti.

Nainen vastasi pää painuksissa murteella, jota Raquel sen paremmin kuin Charliekaan ei tuntenut. Charlien otsalle kihosi hikihelmiä.

Vartija huudahti uudestaan. Raquel veti syvään henkeä. Nainen lähti taas liikkeelle, nyt kiireisin askelin. Tytöt seurasivat häntä jättisuurelle *paifangille*. Punaiseksi maalattu holviportti näytti kohoavan kuuhun asti. Sitä reunustivat molemmin puolin kalligrafialla koristellut pylväät, ja monivärisen tiilikattoon oli kaiverrettu savua puhkuva, kiemurakaulainen lohikäärmeenpää.

Charlie kurkotti kaulaansa nähdäkseen korkeuksiin.
”Missä me olemme?”

Nainen otti esiin taskuveitsen, ja Charlie hamusi oitis lyhyttä miekkaansa, joka oli hänen polvipituisen takkinsa kätköissä. Nainen huitaisi Charlien käden sivuun.

”Tässä paikassa paha mies hyvin nopea. Miekkaa ei ehdi.” Nainen ujutti kätensä syvälle Raquelin viitan alle. ”Tämä parempi.” Nainen työnsi veitsen Raquelin lonkalle, ja Raquel nyökkäsi. Kukaan, edes hänen oma äitinsä, ei totta vieköön ollut ikinä uskaltanut olla yhtä suorasukainen.

Nainen kaivoi esiin toisen pienen veitsen. Charlien uteliaisuus heräsi. Hämärässä oli vaikea nähdä, mutta pikainen vilkaisu kertoi, että naisella oli mukanaan ainakin viisi erilaista veistä. Merimiehet siinä missä sen ajan kunnan herrasmiehetkin kantoivat vain yhtä tai kahta asetta. Jos ei otettu lukuun panchisotureita, jotka olivat Stormien suuri salaisuus, vain merirosvoilla oli mukanaan useita aseita, joskus jopa kahdeksan veistä, joilla he katkoivat köysiä, hankkivat syötävää ja puolustautuivat. Charlie katsoi pientä kiinalaisnaista tarkemmin. Koska naispuolisia merirosvoja ei ollut muualla kuin niissä tarinoissa, joita tytöt itse levittivät Pireteistä, täytyi olla jokin muu selitys sille, miksi tuolla naisella riitti aseita kuin rantarosvolla. Charlien teki mieli udella asiasta, mutta naisen tiukka ilme kertoi, ettei se ollut hyvä ajatus. Charlie otti veitsen, jonka nainen oli aikeissa piilottaa hänen vaatteisiinsa. ”Kiitos, mutta hoidan sen itse.” Charlie työnsi kätensä oman viittansa sisään varovasti – Raquelia oli kohdeltu paljon ronskimmin – ja piilotti veitsen.

”Pysy lähellä”, nainen sanoi mennessään holvin ali. Siinä samassa heidät ympäröi äänten ja tuoksujen sekamelska, joka oli aivan toista kuin vanhankaupungin hillitty rauha. Heidän laivansa vierassatamassakaan ei käynyt sellainen hälinä ja huike kuin täällä. Kaiken touhun taustalla väreili kuitenkin jotain salakähmäistä, ja tytöt olivat iloisia aseistaan.

”Vieläkö ollaan Shanghaissa?” Raquel kysyi. Hän sai vastauksen, kun *xiao long baon*, ihanien shanghaialaisten keitettyjen mykyjen tuoksu leijui hänen nenäänsä. He olivat ahmineet niitä kaupunkiin saapumisestaan saakka.

Nainen johti heitä katujen ja kujien sokkelossa. Parvekkeilta ja katoilta riippui himmeinä hohtelevia paperilyhtyjä, jotka hälvensivät yötaivaan mustuutta. Katukauppiaat tyrkyttivät kiljhdellen tavaroitaan puotiensa edustalla kaupaten kaikkea maan ja taivaan väliltä. Kadun toisella puolella oli ikivanhoja rakennuksia, joiden räystäät kaartuivat kulmista ylös ja joiden muurien harjoilla komeili veistettyjä tarujen petoja. He pujottelivat pitkin vinoja kujia, joita reunustivat valkoiseksi kalkitut herrastalot korkeine, punaisine pylväineen ja marmorikaiteista riippuvine kultaisine lippuineen.

Sitten oltiin ilmeisesti pääkadulla. Paikallinen väki ja merimiehet söivät ja joivat hilpein mielin ahtaissa juotoloissa, joista sai suussa sulavia herkkuja. Muu Shanghai nukkui, mutta tässä villissä osassa kaupunkia juhlat olivat nähtävästi vasta alkaneet. Raquel ohitti kukkuraisen lautasellisen *tang cu pai guta* ja oli aivan hilkulla kahmaista kourallisen mehevää, hapanimelää possunkylkeä. Char-

lien maha murisi, kun hän hengitti sisäänsä soijassa marinoitujen kalanpäiden herkullista aromia.

Ilmassa leijui *jiang luobun* ja *pai huang guan* kaltaisten ruokalajien kirpeä, hapatetun riisiviinietikan tuoksu. Äänen sekamelska oopperalaulusta koirien haukkuun sekoitui hienhajuun ja yleiseen mylläkkään, ja kaikki yhdessä loi sykkivän ja kuplivan tunnelman.

Tytöt silmäilivät ympäristöönsä pelonsekaisen kunnioituksen vallassa ja yrittivät seurata ihmeen vilkaskinttuista naista, joka ei enää sipsutellut vaan pikemminkin harppoi tässä pökerryttävässä labyrintissä. He pysyttelivät aivan naisen kannoilla, sillä jokainen pimeä kuja, jolla he kulkiivat, vain voimisti heidän itsesuojeluvaistoaan.

Yhden sellaisen kujan päässä nainen seisahtui hylätyltä kaupalta näyttävän rakennuksen eteen. Hän ei koputtanut, mutta ovi aukeni silti, ja siitä astui valtaisa mies, joka oli yhtä paksu kuin pitkäkin.

Nainen kääntyi tyttöjen puoleen. ”No niin, te on täällä. Minun työ tehty.” Hän kaivoi puuvillaisesta kassista bambusta tehdyn koristetiikerin. ”Antaa tämä herra Chang.”

”Tämänkö?” Charlie piteli tiikeriä ihmeissään. Miten halpa rihkamalelu voisi auttaa selvittämään, kuka tuhosi Stormin? ”Kuka herra Chang sitten on?”

Nainen asteli tiehensä sen pitemmittä puheitta, mikä ei hämmästyttänyt tyttöjä ollenkaan. Samassa kaksi pulskaa mutta uskomattoman kiinteää käsivartta kiskaisi Charlien ja Raquelin sisään ja tömäytti heidät lattialle. Miehen tönkkösormi sojotti suoraan eteenpäin. ”Herra Chang.”

”Onko herra Chang tuolla?” Raquel takelteli shanghaiin-
kiinalla ja osoitti samaan suuntaan. ”Ihanko totta? Tuolla
näyttää aika tyhjältä. Kuka herra Chang oikein on?”

Naisen tapaan ovenvartijakaan ei ollut karkäs selittele-
mään. Hän nosti Raquelin vasemmalle olalleen, ja ennen
kuin Charlie ennätti panna vastaan, mies heilautti hänet
oikealle olalleen.

”Tämä ei todellakaan ole tarpeen! Me voimme kävellä.”
Charlie hakkasi nyrkeillään miehen selkää, joka oli kuin
rautapanssari.

Mies pudotti tytöt harteiltaan portaikon edessä ja ojensi
kummallekin lyhdyn.

”Herra Chang”, hän kertasi ja osoitti tönkkösormellaan
ylös portaisiin.

Tytöt ymmärsivät olla utelematta yhtään enempää. He
ottivat lyhdyt ja alkoivat nousta jyrkkiä rappuja. ”Onko
tämä tosiaan viisasta? Minne nämä raput vievät?” Char-
lie kysyi.

Raquel kohautti olkapäitään. ”Tänne se nainen meidät
toi. Minä luotan häneen.”

Charlie kohotti kulmaansa, mutta jatkoi matkaa ylös
pitkiä, polveilevia portaita. ”Voi pyhät...”

Raquel juoksi viimeiset askelmat. ”Mitä?” Portaiden
huipulle päästessään hänkin meni sanattomaksi.

Heidän edessään kohosi jättiläismäinen, pyöreä holvi-
kaari, joka näytti olevan kaiverrettu kokonaisuudesta vihreäs-
tä jadelohkareesta. Holvikaaren takaa, hienojen bambu-
säleiden välistä, pilkkotti joka taholle levittäytyvä ylellinen
salonki.

”Herra Chang tulee luoksenne kunhan ehtii. Hän pyytää teitä odottamaan tuolla sisällä”, sanoi lapsenääninen, hymyilevä posliinijumalatar, jolla oli yllään kukikas *chang-pao*. Tytöt olivat nähneet samanlaisen puvun eri-ikäisillä kiinalaisnaisilla, mutta tämän naisen puku myötäili tiukasti vartaloa ja korosti hänen pitkää, hoikkaa siluettiaan.

Näkymättömät kädet riisuivat tytöiltä harmaat viitat, ennen kuin heidän emäntänsä vei heidät holvikaaren ali. Hänen *cheongsaminsa* korkealle ulottuva halkio – sellaista-kaan ei näkynyt kadulla arkisissa *cheongsameissa* – paljasti joka askelella kermanvalkean reiden.

Tytöt kulkivat vielä toisen bambusäleikön lävitse ja tulivat pimeään, loisteliaaseen oleskelutilaan. Raquel henkäisi. Silkkiverhot oli vedetty sivuun, ja he näkivät samettityynyjen peittämiä turkkilaisia divaaneja ja punaiseksi lakattuja kiinalaisia sohvapöytiä. Ikkunoita pimensivät upeat, uskaliaat kuvakudokset, ja matalalla riippuvat kynttiläkruunut loivat koko paikkaan karmiininpunaisen hehkun.

”Istuutukaa tänne odottamaan herra Changia, tehkää hyvin”, heidän emäntänsä sanoi hymyillen. Hän vei tytöt keskelle huonetta tyhjän divaanin luo.

Huoneessa oli sekalaisina ryhminä miehiä ja naisia Kiinasta, Euroopasta ja arabimaista. He poikkesivat toisistaan suuresti niin kooltaan, iältään kuin ihonvärittäänkin, mutta yksi piirre oli yhteinen: kaikilla oli syvälle painuneet, tuijottavat silmät.

”*Ya-p’iàn*”, Raquel kuiskasi niin hiljaa, ettei ollut edes varma, oliko sanonut sen ääneen.

Sha-kalam!

Tästä seikkailu alkaa!

Viisi nuorta tyttöä matkaa yksin maailman merillä. He ovat naamioituneet merirosvoiksi suojellakseen itseään vaaroilta ja vihollisilta, mutta se ei riitä. Vauhdikas pakomatka alkaa 1780-luvun Shanghaihämyisiltä kujilta ja oopiumiluolista, vie heidät halki Intian valtameren aina Malediiveille ja Arabian niemimaalle asti, eivätkä edes myrskyt ja huimat meritaistelut pysty katkaisemaan matkantekoa.

Pystyvätkö tyttöpiraattit pelastamaan kuninkaallisen merialuksen, saati itsensä? Onko sitenkään hyvä idea liittoutua kapinallisten poikien kanssa, jotka jakavat tyttöjen menneisyyden salaisuudet? Ja tärkein kysymys kaikista: mitä heidän vanhemmilleen ja muille stormilaisille tapahtui?

Mintie Dasin esikoisteos *Storm Sisters: Kuohuva maailma* avaa tyttöpiraateista kertovan vauhdikkaan, historiallisen meriseikkailusarjan. *Storm Sisters* on täynnä eksotisia tapahtumapaikkoja, valtamerten kuohua ja mukaansatempaavaa kerrontaa. Pitelemättömät tyttöpäähenkilöt ovat kuin suoraan nykyajasta.

 ROVIO
BOOKS

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 184940

N84.2

ISBN 978-951-31-8494-0

